

சிவமயம்
திருவாதவூரர்
திருவாய் மலர்ந்தருளிய
சிவபுராணம்

வெளியிடுவோர்:
திருமதி
நரிகம்மரி கனகராசா
அவர்களை நினைவாக

மீலக்வைற் சவர்க்காரத் தொழிலகம்

கண்டி வீதி - மீசாலை

சிவபுராணம்

ஒவ்வொரு சைவப் பெருமகனும் உரிய வயதில் சமய தீட்சை பெற்றுக்கொள்வது அவசியம். மாணிக்கவாசக சுவாமிகளினரல் திருவரய் மலரப்பெற்றுத் தில்லைச் சிற்றம்மலனாகிய சிவனார் தமது திருக்கரத்தினால் ஏட்டில் எழுதிகையகப்பெற்ற பெருமைக் குரியது எட்டாம் திருமுறையாகிய திருவாசகம். அதனை உள்ள சிவபுராணத்தை மனனம் செய்து தினமும் காலை மாலையிலிதானும் பாராயணஞ் செய்து உய்தி பெற வேண்டியது அத்துணை அவசியமானது ஒன்றாகும்.

சிவனடிப் புகழ்ச்சியுடன் ஆரம்பிக்கும் சிவபுராணத்தினைப் பாராயணஞ் செய்யும்போது அதன் பொருள் உணர்ந்து சொல்ல வேண்டும். சிவனைச் சிந்தையில் இருத்தி அவனாகியவோ அவன் தான் வணங்கியபடியே சிவபுராணத்தினைப் பாராயணம் செய்வோர் சிவபுகழ்திலுள்ள சிவனடிக்கீழ் பல்லேரகம் ஐணிந்து ஏகத்திடும் பெருநிலை எய்துவர் என்பதைப் சிவபுராணமே அறுதியிட்டுச் சொல்கிறது.

திரு ஆலவாய்

க. கனகராசா

சிவமயம்

திருவரசகம்

திருவாதலூர் திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

சிவபுராணம்

(சிவனது அந்நதி முறைமையான பழமை)

கலிவெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

வெண்பா

தொல்லை இரும்பிறவிச் சூழும் தளைநீக்கி
அலலவறுத்(து) ஆனந்தம் ஆக்கியதே - எகிலை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதலூர் எம்கோன்
திருவா சகம்என்னும் தேன்

நமச்சிவாய வாஅழக நாதன்தாள் வாழ்க!
இமைப்பொழுதும் எண்ணெஞ்சில் நீலிகாதான் தாளிவாழ்க
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாளிவாழ்க
ஆகமம் ஆகிநின்(து) அண்ணிப்பாள் தாளிவாழ்க

(8)

ஏகம் அநேகம் இறைவன் அடிவாழ்க!
 வேகம் கெடுத்தது ஆண்ட வேந்தனடி வெல்க
 பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞுகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க!
 புறத்தார்ச்சூர் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க!
 கரங்குவிவார் உண்கழிமும் கோங்கழல்கள் வெல்க!
 சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோங்கழல் வெல்க!
 ஈசன் அடிபோற்றி எந்தை அடிபோற்றி
 தேசனடி போற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
 நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
 மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
 சீரார் பெருந்துறைநம் தேவன் அடிபோற்றி
 ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி
 சிவன் அவன்என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
 அவன் அரு ளாலே அவன்தான் வணங்கிச்
 சிந்தை மடிமச் சிவபுராணந் தன்னை
 ஓந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பன்யான்
 கண்ணுதலான் தன்கருணைகி கண்காட்ட வந்தெய்தி
 எண்ணுதற்கு எட்டா எழில் ஆர்! கழல் இறைஞ்சி
 விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்கரய் விளங்கு ஓளியாய்

எண்ணூற்று எல்லை இராதானே நின் பெருஞ்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமா(று) ஒன்றறியேன்
 புல்ஆகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரம்ஆகிப்
 பல்விருகம் ஆகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கள்ளாய் மனிதராய்ப் பேயசய்க் கணங்களாய்
 வல்அசுசர் ஆகி முனிவராய்க் தேவராய்ச்
 செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன் எம்பெருமானை
 மெய்யேயுள் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஒக்கார மாய்நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகர வேதங்கள்
 ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே
 வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
 பெய்யாய் பினஎல்லாம் பேரய்அகல வந்தருளி
 மெய்ஞ்ஞானம் ஆகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
 எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
 அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறியே
 ஆக்கம் அளவுஇறுதி இல்லாய் அனைத்தலகம்
 ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்

ஷோக்குவரய் என்னைப் புதுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்
 நாற்றத்தின் நேரியாய் செயாய் நணியாய்க்
 மாற்றம் மனம்கழிய நின்ற மறைகயானே
 கறந்தபால் கனைலோடு நெடகணந்தாற் போலசி
 சறந்(து) அடியார் கிந்தனையுள் தேன்னறி நின்ற
 பிறந்த பிறப்பு அறுக்கும் எங்கள் பெருமாண்
 நிறங்கள்ஓர் ஐநீ(து) உடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
 மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமாண் வல்லினைசெயன் றன்னை
 மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
 அறமயரவம் என்னும் அருங்கயிறறாற் கட்டியப்
 புறந்தோல்போர்த(து) எங்கும் புழுஅழுக்கு மூடி
 மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடினை
 மலங்கல் புலனைந்தகி வஞ்சனையைச செய்ய
 விலங்கு மனத்தால விமலா உனக்குக்
 கலந்தான் யாகிக் கசிந்(து) உன் உருகும்
 நலம்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
 நினைந்தன்மேல் வந்தருளி நீன்கழல்கள் காட்டி
 நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
 தாயிற் கிறந்த தயாவுன் தத்துவனே
 கா(சு) அறிற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே

தேசனே தேன்ஆர் அமுதே சிவபுரனே
 பாசமாம் பறி(று)அறுத்துப் ஷாசீக்கும் ஆரியனே
 ஷேச கருண்புரிந்து "நெஞ்சில் வஞ்சம்கெடப்
 பேராது நின்ற பெருநிகரணைப் பேராறே
 ஆராஅமுதே அளவ இரைப் பெம்மானே
 ஷாநாதர் உள்ளத்தில் ஒளிக்கும் ஒளியானே
 நீராய் உருக்கிஎண் ஆருயிராய் நின்றனனே
 இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உலகளனே
 அன்பகக்(கு) அன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாய்
 சோகியனே துன்பினனே தோன்றப் பெருமையனே
 அகியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த்து(று)எனனை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூர்த்தமெஞ் ஞானத்தால் கொண்டினர்வாரி தம்கருத்தின்
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுகரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலரப் புண்ணியனே
 காக்கும்எம் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
 ஆம்(று)இன்ப வெள்ளமே அத்தாமிசி காய்நின்ற
 தோற்றச் கடர்ஒளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்

தேற்றனே தேற்றதி தெளிவேஎன் சிந்தனையுள்
 ஊற்றான உண்ணார் அமுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்கு உடம்பின் உன்கிடப்ப
 ஆற்றேன்எம் ஐயா அரனேஓ வென்று என்று
 போற்றிப் புகழ்ந்(து) இருந்த பெரய்கெட்டு மெய்யரனார்
 மீட்டுஇங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கூட்டு அழிக்க வல்லானே
 நன்இருளில் நடடம் பயின்ற ஆடும் நாதனே
 தில்லையுள் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 ஆல்லல் பிறவி அறுப்பானே ஒவென்று
 சொல்லற்(கு) அரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருள்உணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின், உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து

உங்களுக்கு உதவிட எங்களுக்கு உதவுங்கள்

— மில்கவைந்

சாந்தி அச்சகம் (யாழ்ப்பாணம்) மீசானை